

Двоповня. Остання данина Саверу. Том 3

КУПИТИ

Про книгу

Відомо відвіку: одмінники залишаються чужинцями в обох світах, якщо не знайдуть сенсу життя.

Ріна нарешті віднайшла свій дім у Прихованому світі й відчула, що вона потрібна тут. Але чи відшукала вона мету, заради якої варто боротися? Ниті тягнуться, відкриваючи усе більше таємниць. І ці таємниці змушують душу Ріни розриватися від кохання та болю.

Час на роздуми спливає, і їй потрібно вирішити, на чиєму вона боці. Та що, коли вибір вже зроблено за неї? Мойри простягають їй чорну нить.

Усе, що здавалося справжнім і правильним, руйнується. Стіна між світами береться тріщинами, і темрява виривається назовні. Скоро світ розпадеться на шматки - війна, що назрівала століттями, поглине всіх. І на небі залишиться тільки один місяць...

Розділ 1

Столиця Саверу

Вони проминули напівзруйновані селища і вкриті баговинням озера. Усе — кожний куток Саверу видавався диким.

Ріна із жахом озиралася, намагаючись вихопити поглядом бодай єдиний, слабкий прояв життя. Та бачила тільки шматки бруду, що летіли з-під ратиць рисаків, які мчали нерівним, розмитим шляхом, що не знав ніг жителів князівства.

Коні вбігли у стіну зливи. Ріна бачила лише круп Корвінового коня попереду.

Дощ ховав від очей усе, що було далі витягнутої руки. Дівчина тільки вчула, як плюскіт мокрої грязюки під ратицями змінився позвуком мокрого каміння.

Габор був порожнім. Ні ярмаркового гомону. Ні дитячого сміху.

Лишень гуркіт солдатських чобіт, якими викроковували по бруку. І відлуння того гуркоту — ніби далекий стугін лютого чудовиська, майже забутого, та відчайдушно голодного.

Князівський замок, не інакше як Абатство Кошмарів — занепала понура будівля з чотирма баштами — височів над містом, ніби темний Аваддон, що жадібно розкинув мокрі чорні крила над своїми володіннями.

Башти, здавалося, от-от заваляться під гнітом часу, дощів та недбалого ставлення хазяїв. І лише довгі густі ниті плюща тримали чорні стіни єдиної печальної купи.

Всередині замок порожнів. Глибока тиша панувала у приміщеннях головної будівлі: парадних покоях, трапезних залах та незліченних кімнатах — однаково занедбаних і холодних. Лише звук необережно зачинених дверей несподівано розлунювався далеко галереями, подібними до китайської пастки, виборсатися із якої було проблематично, якщо не знати, яким має бути наступний крок.

Корвін крокував попереду. Наче великий інквізитор. Його червоний фрак — єдина яскрава пляма серед густої темряви приміщень, тривожив око, ніби крапля крові на шкірі. Були б у замку слуги, вони сахалися б

князя, наче привида. Та ні слуг, ні їхніх боязких тіней Ріна так і не помітила. Зрідка їй вчувався шерхіт — то обік, то позаду. Та то був лишень дощовий дріб по кам'яних підвіконнях.

Коридори розітнув крик. Він пронісся луною, наче вихор морозного повітря. Здійнялися крила. На плече Корвіну сіла птаха — величезна і чорна. То не був Шу. То був напівпримарний птах із гострим дзьобом — дух-охоронець замку. Корвін погладив його по шиї. Птах, блимнувши на Ріну темним туманним оком, злетів та сховався поміж карнизів та аттиків, серед акротеріїв та метоп, що зображували птахів. Ті скульптури не зображували круків. Вони зображували дивовижних пташок, яких Ріна не бачила ані у Зовнішньому, ані у Прихованому світах. Здавалося, вони сиділи на крученому кам'яному вітті, а їхні могутні кам'яні крила здіймалися з міцних кам'яних спин. Вони грізно розчахнули кам'яні дзьоби.

Вони здавалися майже живими. Хижими. Войовничими. Знову крик. Дух-охоронець вилетів у вікно і здійнявся на дах однієї з башт.

Ріна і Корвін прослідкували за птахою поглядами.

— Найкраще місце, аби віддатися роздумам на терасі, оповитій плющем, попиваючи мадеру, — Корвін досяг дверей, нічим не примітних, окрім того, що охоронялися вони сімома кораксами. У голосі князя вчувався насміх, та вигляд він мав найсерйозніший. — Про мадеру я не жартую. Дочекайся мене тут.

— Я піду за тобою.

Ріна вчепилася за рукав фракa.

Безшумні тіні, коракси, оточили її. Холодна сталь сяйнула в напівтьмі галереї. Корвін здійняв руку, і воїни сховали зброю.

— Існує дві причини, з яких тобі не варто слідувати за мною.

По-перше, за цими дверима я збираюся зайнятися дуже незугарними справами, — він торкнувся устами її пальців. — А я все ж маю надію зберегти по собі образ романтичного героя твоєї повісті.

— Скоріше, зарозумілого трикстера, тому одразу переходь до другого пункту.

Він гмикнув.

— По-друге, за цими дверима ховається темниця. Така ж мрячна, холодна і смередлива, як і та, у якій тримали тебе.

Ріна кивнула. Руки вона прибрала за спину, спостерігаючи за тим, як у хирлявому сірому світлі, що пробивалося крізь вузькі вікна, блискотали золоті ниті на червоному фракку Корвіна. Князь помітив, що в її потемнілих кобальтових очах заचाївся страх. Ріна терла груди — їй знову було важко дихати. Та потім, глибоко зітхнувши, вона здійняла на нього погляд — страх змінився твердою рішучістю.

— Я піду за тобою.

Він зітхнув і кивнув. Чи то схвально, чи то приречено.

— Двоє за нами. Винесете панну Безрідну на свіже повітря, якщо вона зомліє.

Корвін вдивився у грозове небо крізь вікно, у темні хмари, які дряпали шпилі башт. Він глибоко зітхнув. На голові його запалала чорна, наче воронячі кігті, корона. І перед Ріною постав Причинний князь Саверу. Очі його набули холодного п'яного блискоту, усмішка стала хижою. Він провів язиком по зубах, ніби злизував кров із ікл.

Двері розчахнулися.

— Скучили, любі мої? — протягнув Корвін, ступаючи у темницю.

Відповіддю йому був хрипкий шепіт, що лунав з темного коридору.

— Стуліть пащі! Князь у темниці! — крикнув коракс, і хрипкий шепіт увірвався.

Корвін походжав, ніби на післяобідньому променаді. Луну його кроків розбавляв лише шурхіт ув'язнених, що, здавалося, забивалися у найдальші кутки камер. Князь водив пальцями по ґратах. Персні з огидним брязкотом вдарялися об них.

Ріна ступала слідом, через силу переставляючи ноги. Всупереч очікуванню, в ніс не вдарив їдкий повів плісняви та нечистот, та з кожним подоланим метром усе густішав металічний запах крові. Від нього паморочилось у голові.

Тьмяне світло коридору змеркло. Дівчина вхопилася за прут-тя, припала чолом до прохолодних ґратів. Рука виринула з імли та схопила її за комір. Ріна не встигла закричати. Закричав той, хто її схопив.

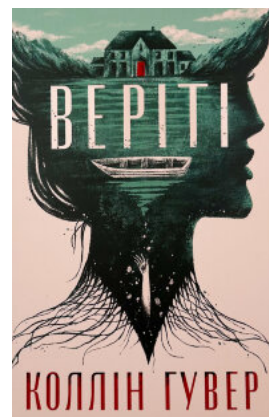
Рекомендована література

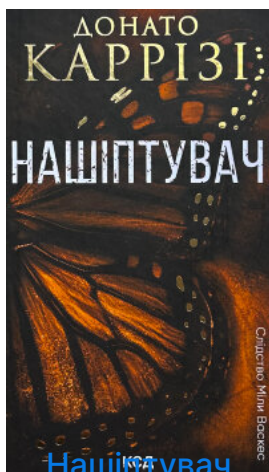
Оніксова буря. Емпіреї.
Книга 3

Розпусні загублені
хлопці. Книга 3: Їхня
люта Дарлінг

Веріті. Ексклюзив

Нашіптувач

О, милий доме...

Гіпотеза зла

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ